

цата и позна мъжътъ си. «Злодѣйци! извика тя отчаянно. — Какво сте направили съ него? Гѣлабе мой, Иванъ Кузмичъ! Юнашка солдатска главо! Не поврѣдиха та ни пруските байонети, ни турските куршуме и не на честното поле сложи ти главата си; а погина отъ ржцете на осжденъ за различни престѣпления и побѣгналъ изъ темницата злодѣецъ!» — «Умирате тая стара врачка!» каза Пугачовъ. Тука единъ младъ казакъ я удари по главата съ сабята си и тя падна мъртва на сѣлбите при прагътъ. Пугачовъ замина, и народътъ са спусна подиря му.

ГЛАВА VIII.

Не виканъ гостѣнинъ.

Не виканъ гостѣнинъ е по-до-
шавъ и отъ татаринъ.

Пословица.

Полянката опусте. Азъ се още стоѣхъ на едно мѣсто и не можѣхъ да докарамъ въ рѣдъ мислите си, които бѣха възволновани отъ толкова ужасни впечатления. Не знаянието каква сѣдба е постигнала Мария Ивановна ма много мъчеше. Дѣ е тя? Какво стана съ нея? Успѣла ли е да са скрие? Ягко ли е скривалището ѝ? . . Пъленъ съ тревожни мисли азъ влѣзохъ въ командантската кѣща. . . Сичко бѣше празно. Столиците, столовете, сандѣците, — сичко бѣше обжрнато наопаки и испочупено. Долапете бѣха строшени; сичко бѣше искрадено. Азъ са затѣкохъ по мъничката сѣлба, която водѣше камъ салонътъ, и първъ пътъ влѣзохъ въ стаята на Мария Ивановна. Видѣхъ постѣлката ѝ, която бѣше преобжрната отъ разбойниците; долапътъ бѣ-